

ikke tænker mig Muligheden af Invendinger mod det fremsatte her. Men saa komme vi til de øvrige Bestemmelser i § 6, og ganske specielt til Timelærerspørgsmaalet. Det er allerede udførligt omtalt af begge de to foregaaende Talere, men der var rigtignok nogen Forskel. Det ærede Medlem for Langeland søgte at forsvare den Ordning, der er foreslaaet her; ja han paastod endog, at det var en Begunstigelse af Timelærernes Stilling over for det tidligere, men det er langt fra det, det er tværtimod en Foringelse, og jeg forstaar slet ikke, hvordan det ærede Medlem kunde komme til sin Opfattelse. Faktum er, hvad der er oplyst af den ærede sidste Taler, at tidligere fik Timelærerne Stigningen og, hvad der beregnes dem af Bevillingen paa Finansloven, godtgjort, og det faar de ikke nu efter den Fortolkning, som Administrationen og Kultusministeren i Spidsen for denne have gjort gældende, og som er svævende. Det er mærkeligt, hvad det ærede Medlem for Langeland udtalte, at det skulde være vor Sag at værne Lovgivningsmagten. Det kommer rigtignok an paa, hvad han derved forstaar. Thi naar det er en Kendsgerning, at Lovgivningsmagten i dette Øjeblik har udtalt sig til Gunst for Timelærernes Krav, men derimod det ærede Medlem kun sigter til, at da Skoleloven blev afgjort, var man af den Opfattelse, at det, som Ministeren nu søger at gennemføre, skulde være det gældende, kan man vel ikke paastaa, at det, Ministeren foreslaar, og det, som det ærede Medlem slutter sig til, er at hævde Lovgivningsmagtens Standpunkt. Jeg kan nu godt forstaa, at da der i Udvalget var stærk Tilbøjelighed til at opfatte Bestemmelsen saaledes — paa en vis Tid i det mindste, Skolelovens Behandling varede jo saare længe — har Ministeren og Administrationen indtaget denne Stilling. Det er imidlertid saa tvivlsomt, at en Retssag som bekendt verserer derom for Øjeblikket, en Sag, som Danmarks Lærerforening har faaet i Gang for at faa Spørgsmaalet afgjort. Overretten har ment, at Timelæreren har Ret til at faa Timerne med sig, modsat det, som Administrationen har ment. Inden man gik til en Afgørelse, havde det vel været rigtigt at afvente Højesterets Dom. Det, som det ærede Medlem for Langeland har paastaaet, at hvad der foreslaas her, gaar ud paa at hævde Lovgivningsmagtens Opfattelse, kan man dog ikke sige, saa længe Domstolene ikke have talt. Jeg er ked af dette Punkt. Jeg er jo vis paa, at

Ministeren har ment sig forpligtet til at fremsætte et saadant Forslag, thi hans Interesse for Lærerne kan der ingen Tvivl være om, men jeg mener, at Ministeren maaske dog kunde have ladet dette Spørgsmaal staa hen, indtil Højesteret havde talt, og den Opfattelse, Højesteret saa kom til, kunde man have ladet være den gældende paa dette Omraade. Det tror jeg, alle Parter vilde kunne have staaet sig ved, ligesom de vistnok ogsaa, naar det kom ad den Vej, vilde have fundet sig i Nederlaget, hvorledes det saa faldt. Hvis man nu tager Ministerens Forslag saaledes, som det foreligger, er der Fare for at bringe megen Uro og Utilfredshed ind i denne Timelærerstand. Jeg vil derfor haabe, at det vil lykkes at komme til en Overenskomst med Ministeren, hvorved man i nogen Maade tilfredsstiller alle Parter, og jeg venter hans Velvillie til paa dette Omraade at naa en saadan Løsning. Jeg skal derfor ikke gaa videre ind paa Sagen, end jeg har gjort.

Det forekommer mig imidlertid, at der gøres Timelærerne i mere end en Henseende Uret i hele Tankegangen modsat Side, som den er kommen frem, i hvert Fald i Pressen, om ikke saa meget her. Man maa nemlig ingenlunde sammenstille dem med Vakancelærerne paa Landet. For Timelærernes Vedkommende er det saaledes, at de ofte kunne gaa i en Række af Aar, inden de faa fast Ansættelse, men det vilde dog være mærkeligt, at en Mand, som har gaaet 2—3 Aar i en lille Købstads Skolevæsens Tjeneste, uden at der for ham er Udsigt til at faa fast Ansættelse der ad naturlig Vej i de første 10 Aar, og han saa søger anden Købstadsskole, da skal miste sine 2—3 Aars Anciennet. Paa den Maade blive Lærerne faktisk stavnsbundne. Hvis de ville bevare deres Tjenestetid og have den med i Beregningen, maa de blive, hvor de ere. Dette er uretfærdigt over for Lærerne, og jeg tror heller ikke, det er heldigt for Skolens Tarv, tværtimod, saa længe Lærerne ere unge, kan det vistnok være godt for deres egen og Skolens Udvikling, at de faa Lejlighed til at gøre Tjeneste forskellige Steder og se andre Kommuner og andre Læreres Maade at tage Sagerne paa. De vinde derved Erfaringer, som komme den Kommune til gode, hvor de faa fast Ansættelse. Dette er vel et betydeligt Stridsspørgsmaal i sin Art, selv om man vil kalde det Smaating, hvad gentagne Gange